

ԵՐԿԻՆՔԻՆ ԳԵՐՆԵՐՈՒՄ

Երկինքին վար, լեռներու վրայ եւ ձորամէջ
Անցներու խորն, ուր ստուերներ կը գեղերին,
Ամայութեան կ'իջնէ՝ սակաւ ֆողն, լուսառէջ
Խորհուրդին հետ աստղով բանուած մութ գիւղերին:

Եւ հոգիներ, որ խաւարի իսկ ընդմէջէն
Լոյս կ'որոնեն իրենց մտքի հոխ վայելքին,
Հիազարհուր՝ հոն աղօթքի ֆեղ կը կանչեն,
Աւարչական այդ գաղտնիքին, ուր սրբագին

Ձեռք մը անհետ կ'աստղազարդէ սնորհաբար
Երկինքն ամբողջ, եւ նրբարուեստ իր հիստուածով
Լուսազարդ՝ կը ջահաւորէ ձոր, լեռ ու սար,

Յանելով մեծ ու փոքր աստղեր հոն փոխէ փոխ:
Գիւղերուան այդ անմեկնելի սուրբ խորհուրդին՝
Տաղ ու ֆերբուած կ'ըլլան լուռ՝ մարդն ու իր հոգին:

ՀԱՄԱՅՆԱԿ ԳՐԱՆՆԵԱՆ

(Շրջառ — Լիբանան, Օգոստոս 1962)

ՏԱՐԻՆԵՐ ՎԵՐՋ

Տարիներ վերջ իսկ գուցէ
Կարդալ ուզես տղերն այս,
Երբ առ յաւէ՛ս՝ իրարմէ
Ըլլանք հեռու՝ դուն ու ես:

Տարիներ վերջ՝ սակաւին
Պիտի յիշեմ քէ ինչպէ՛ս
Օր մը գացինք միասին
Ամպերու պէս՝ դուն ու ես,

Երկինքին սակ երազուն,
Ու յանձնեցինք դաւեսերուն
Մեր սիրտերուն հետքն անհուն ...

Տարիներ վերջ՝ դուն ու ես
Երբ մոռցուինք աշխարհէն,
Դաւեսերը մեզ պիտի յիշե՛ն ...

ԶԱՒԷՆ ԵԿԷՆԵԱՆ